

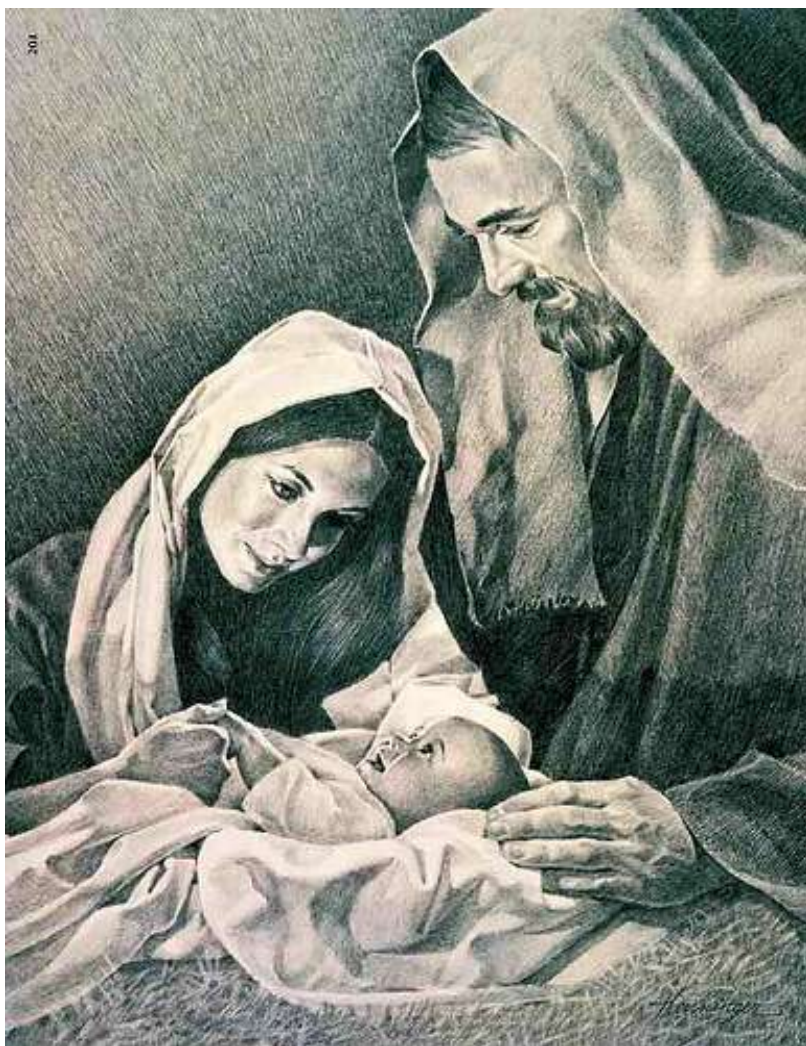

DOTEK

Informace pro farnost Vlašim

Prosinec 2012

Náklady na tisk 8 Kč

Požehnané „Roky“

Nedělí Ježíše Krista Krále končí a 1. adventní nedělí začíná tzv. „církevní rok“. Jakožto křesťané ale nemáme zvláštní počítání roků jako třeba Židé, ani nemáme zvláštní začátek roku jako Židé nebo Číňané, buddhisté apod. Tedy: slavnost Krista Krále není „křesťanskou variantou“ Silvestra, první neděle adventní není „křesťanskou variantou“ Nového roku. Zatímco běžné roky se počítají, jdou jeden za druhým a nikdy nejsou stejné, „církevní roky“ se nepočítají a jsou stále stejným opakováním cyklu svátků. Proto je lepší používat výraz „liturgický rok“. Během něho se v liturgii prožívají všechna podstatná tajemství dějin spásy: od očekávání Vykupitele, přes jeho narození, obět', seslání Ducha až po výhled na jeho druhý příchod. Slavnost Krista Krále by měla být slavností eschatologickou: v Ježíšovi vidíme zde na zemi svého Pána, svého krále, protože on a jedině on nás uvede do závěrečné, nezrušitelné Boží skutečnosti. Tento výhled je motorem naší víry, našeho životního pohybu, ale tento výhled není jen výhledem: je dovršením všeho toho, co jsme z Krista už poznali a co jsme z tajemství jeho života zažili.

Člověk se nevzdává každý rok na pouť liturgickým rokem proto, aby nezapomněl, co už slavil loni a předloni, ale proto, že liturgické prožívání je vlastně zpřítomněním. Prožíváme-li ve víře svátky liturgického roku, máme možnost hlouběji a hlouběji vnikat do tajemství, která se nám stávají díky víře církve pro nás reálnými, přítomnými a působivými. Víme přece, že každé liturgické období má nejen svou atmosféru, ale řekli bychom: i svou specifickou účinnost. Vánoční motiv obdarování lidstva Bohem, postní motiv pokání, velikonoční téma vzkříšení – to vše na nás působí. Liturgický rok tedy není jen školou dějin spásy, ale je příležitostí ke konkrétnímu prožívání spásy.

Kromě roku liturgického a občanského máme Rok víry; rok 2013 je také Rokem eucharistie v rámci přípravy Jubilea příchodu sv. Cyrila a Metoděje.

Dovolte, milí farníci, abych Vám spolu s panem kaplanem popřál požehnané dny všech těch „Roků“, které se nám v jediném čase prolínají.

Do nového liturgického roku, do kterého nyní vstupujeme ztišení, usebrání a očekávání Kristova příchodu v době adventní, radost z příchodu Páně a radost z radosti svých bližních v době vánoční a Boží požehnání do nového roku 2013. Dar víry v Roce víry, úžas z vynalézavé lásky Kristovy, se kterou náš Pán s námi zůstává v eucharistii i radost z evangelia, které nám přinesli a zvěštovali sv. Cyril a Metoděj.

P. JAROSLAV, VIKÁŘ A P. MARTIN, KAPLAN

Rok eucharistie

První neděli adventní vstupujeme do roku eucharistie. Tento rok můžeme využít k tomu, abychom se hlouběji zamýšleli nad významem eucharistie v našem životě, nad liturgickým slavením... Chtěl bych vás poprosit, zda byste mohli přednést nějaké návrhy, co v tomto roce můžeme udělat, případně jakým způsobem můžeme o těchto věcech hovořit, aby se akcí mohlo účastnit co nejvíce lidí. Se svými nápady kontaktujte buď kněze naší farnosti, nebo také jednotlivé členy pastorační rady, a to do 15. 1. 2013. Členy pastorační rady pak prosím, aby se sami zamysleli nad tím, jak můžeme tento rok využít.

„Skutečná zodpovědnost za tento svět vyrůstá teprve z pravé naděje na život věčný. Platí však i opak: zodpovědnost za život věčný je pramenem opravdové radosti z tohoto života: z odpovědnosti za život věčný vyrůstá i pravá naděje pro tento svět.“

CHRISTOPH SCHÖNBORN

Dětská odpoledne a vzájemná láska

Draží bratři a sestry, od začátku září došlo v naší farnosti ke změně slavení páteční mše svaté. Cílem této změny bylo, abychom mohli vytvářet společenství, ve kterém se setkávají jednotlivé generace, staří, rodiny a děti. S velkým zármutkem však pozoruji úbytek starší generace na pátečních mších svatých. Tato odpoledne tak spíše vyjadřují rozdělení v naší farnosti, zřetelně ukazují, že mladí a staří nedokážou být spolu v kostele. Možná neznám pravé důvody úbytku lidí v kostele, ale přesto mě to velmi znepokojuje. Dovolte mi tedy, prosím, několik poznámek, jimiž chci povzbudit a opětovně pozvat k pátečním bohoslužbám.

Častokrát se setkávám s tím, jak starší lidé „pláčou“ nad tím, že jejich děti a vnoučata nechodí do kostela nebo že nepřijaly předávanou víru. Jedním z cílů oněch pátečních odpolední je právě předávání živé víry. Nechceme, aby generace těchto dětí vyrůstala v tradiční víře (v tom negativním slova smyslu), totiž že víra spočívá ve splnění nedělní povinnosti. Chceme děti učit chodit do kostela i ve všední den, chceme jim vytvářet prostor proto, aby mohly vytvářet hluboká křesťanská přátelství. Toužíme po tom, aby děti zakoušely živou víru, a proto vás prosíme, abyste nám tuto víru pomáhali předávat, abyste se těchto pátků účastnili. Snažme se každý z nás o to, aby zde za třicet let bylo co nejméně rodičů, kteří budou zakoušet stejnou bolest, jakou zakoušíte nyní vy.

Vím, že jednou z věcí, která starším lidem vadí, je vyšší hlučnost dětí v kostele, že v kostele prostě není takové ticho, jako když tam děti nejsou. A tento hluk nás ruší v naší soustředěnosti. Vězte, že s rodiči o tom hovoříme a že hledáme způsob, jak to vše dohromady skloubit. Je přesto třeba respektovat to, že děti nebyly doposavad zvyklé chodit do kostela společně po tom, co spolu strávily dvě hodiny. Na to si prostě potřebují zvyknout a je třeba jim dát čas.

Tato dětská odpoledne nás však mohou vést k hlubšímu zamýšlení se nad tím, co je cílem eucharistického slavení, proč vlastně chodím na mši svatou? My se nad smyslem mše svaté budeme moci intenzivněji zamýšlet příští rok, kdy budeme prožívat Rok eucharistie. Ale dovolte mi alespoň krátkou úvahu už nyní. Je opravdu cílem mého slavení mše svaté určité „mystické vytržení“? Častokrát se v liturgických textech objevují modlitby, v nichž žádáme

o svornost, vzájemnou lásku... Jsou to jen slova, která kněz říká, a přitom neodpovídají skutečnosti, nebo při slavení mše svaté, kdy si připomínáme to, že se Kristus vydal z lásky k nám, skutečně usilujeme o vzájemnou lásku a svornost? Chceme toto společenství lásky vytvářet, anebo mi ti druhí prostě překáží, vadí?

Ve křtu jsme byli všichni pomazáni k podobě Krista-kněze. Úlohou kněze je přinášet oběti. II. vatikánský koncil zdůrazňuje aktivní účast věřících při slavení mše svaté, která se může mimo jiné projevovat právě onou ochotou připojovat se ke Kristově oběti a přinášet v oběť sebe sama („Modlete se, bratři a sestry, aby se má, i VAŠE oběť zalíbila Bohu, Otci všemohoucímu“). Cílem mše svaté tedy nemá být ani tak „mystické vytržení“, jako naše ochota přinášet oběť. A to můžeme právě uskutečňovat tehdy, kdy mě ruší přítomnost dětí, ale kdy si uvědomuji, že touto svou obětí prospívám nejen sobě, nejen jim, ale celé církvi – celému Kristovu tělu.

Tato dětská odpoledne jsou v pátek, v den, kdy jsme vyzváni k tomu, abychom vykonávali postní úkon. Častokrát zůstáváme u toho, že tento den nejíme maso. Ale plní to svůj význam? Půst má být vždy doprovázen modlitbou a almužnou (láskou k bližním). Neměl by náš páteční postní úkon spočívat třeba právě v tom, že z lásky k rodinám a jejich dětem půjdu tento den do kostela, i když tam bude větší hluk než obvykle?

Drazí farníci, chtěl bych vás skutečně vybídnout k tomu, abychom předávali dalším generacím živou víru. Využijme tohoto dne a učinme z něj den skutečného Kristova vítězství na kříži. Totiž den, kdy nás Kristova láska, která září z kříže, spojuje napříč generacemi v jedno.

P. MARTIN SKLENÁŘ

O slavení svátosti smíření

Bratři a sestry, vstupujeme do adventní doby, období, kdy se připravujeme nejen na oslavu Vánoc, ale kdy se připravujeme na Kristův slavný příchod na konci věků. Adventní doba nám představuje postavu Jana Křtitele, jehož výzva „obratte se a čiňte pokání“ je určujícím mottem adventního času. Jsou to dny, kdy mnozí křesťané přistupují ke slavení svátosti smíření. Svatá zpověď by pro nás měla být skutečně radostným okamžikem setkání se s naším milovaným a milosrdným Pánem. Dovolte mi tedy, abych se v několika řádcích zamyslel alespoň nad některými věcmi, které nám mohou pomoci k hlubšímu a radostnějšímu prožití této svátosti.

V letošním roce naše farnost usiluje o uskutečňování pastoračního plánu farnosti. Prostřednictvím tohoto plánu jsme mimo jiné pozváni k trvalému studiu. Hlubší poznávání Boha není něčím, co mi má brát čas, co mě má obtěžovat, ale má mi naopak pomáhat intenzivněji prožívat svůj vztah s Bohem, svou víru, svůj život ve společenství církve. Ono totiž platí, že jak věřím, tak se modlím a tak svou víru také žiji. V tomto kontextu mohu říci, že jak věřím, jak prožívám svou víru, tak se také budu zpovídat. Vidíme zde tedy zásadní důležitost neustálého vzdělávání se.

Ne výjimečně se stává, že lidé, kteří přicházejí ke svaté zpovědi, nevědí, z čeho se mají zpovídat. Domnívají se, že žijí bez hříchu. Mnohdy je to právě důsledek toho, že jejich vzdělávání ve víře skončilo ve třetí třídě. Právě tehdy naposledy slyšeli o svaté zpovědi. A hříchy typu „neposlouchám rodiče, peru se se svým sourozencem...“ už nyní nedělají, protože je ani dělat nemohou, takže vlastně hříchy nemají. Zde můžeme použít příměr. Mám špinavé ruce. Jejich špínu neuvidím ve tmě, ale uvidím ji stále zřetelněji, čím více mě obklopuje světlo. A tímto světlem je sám Bůh. Můžeme tedy říci, že člověk, který se domnívá, že je bez hříchu, není ani tak bez hříchu, jako je spíše velmi vzdálený Bohu, je to člověk, který svůj život prožívá ve velké temnotě. A jeho zpověď odpovídá jeho víře. Vždyť právě svatí nás o tom přesvědčují. Svatost světce nespočívá v jeho bezhříšnosti, ale v tom, že si svůj hřích velmi intenzivně uvědomuje a snaží se s ním něco dělat.

Svätost smíření, kterou budeme v těchto dnech slavit, nás má postavit do pravdy o sobě samých. Do pravdy, že jsme hříšníci. My nepřistupujeme ke svátosti smíření jako ti dokonalí, ale jako hříšníci, kteří potřebují Boží

milosrdenství. Kdo přistupuje ke svátosti smíření s tím, že vlastně nehřeší, určitým způsobem tak říká, že Ježíš pro něho umíral zbytečně, že pro něho umírat nemusel.

Aby byla svátost smíření skutečně slavena, je zapotřebí čtverého kajícího postoje: dobré přípravy na svátost smíření, vyznání hříchů, lítosti a zadostiučinění. Ve svaté zpovědi nejde jen o to vyznat se ze svých hříchů, ale je třeba jich také litovat. Postoj lítosti tedy předpokládá, že onen hřích nazývám hříchem, že jej neschvaluji a chci se mu nadále vyhýbat. Člověk, který se domnívá, že pro získání a zkušeni Božího odpuštění se stačí vyznat ze hřichu, se velmi mýlí. Pro svátost smíření je podstatná lítost. Člověk, který svých hříchů nelituje, ba co víc, pokládá je za správné jednání a chce v nich i nadále setrvat (zde se v současné společnosti jedná například o otázky šestého přikázání – předmanželské soužití, antikoncepce...), takový člověk smíření s Bohem nedochází, třebaže mu kněz nevědomky (oklamán) udělí rozhřešení. Je to podobné principu vodovodního potrubí. K tomu, aby do mého domu dorazila voda, nestačí, že vodárna otočí kohoutkem. Je třeba, aby potrubí, které má vodu dovést, bylo čisté, nezanesené. A právě lítost je tím, co ono potrubí jakoby „čistí“.

Cílem svátosti smíření je kromě vyznání našich hříchů a jejich odpuštění také naše obrácení! Svátost smíření se nezaměřuje jen na naši minulost, ale také na naši budoucnost. To vystihuje třetí podstatný prvek svátosti smíření – zadostiučinění (pokání). V církevní tradici se postupem času stále více a více „zlehčovalo“ toto pokání, až dospělo do dnešní formy konkrétní modlitby. Bylo by vhodné, kdybychom sami toužili po „obtížnějším“ pokání, které by vyjadřovalo naši touhu po obrácení. Pro kněze je velmi obtížné takovéto pokání udělovat, protože na něm závisí odpuštění hříchů, a kněz má strach z jeho nevykonání. Kající ale může přijít s přáním, že o takovéto pokání stojí (to může v nějaké míře korespondovat s jeho předsevzetím). Protože právě uložené pokání pro něho nemusí být jen prostým zadostiučiněním, ale může se pro něho stát také impulsem k obrácení a prohloubení jeho života z víry.

Svátost smíření tedy předpokládá naše obrácení, to že se chceme vydat za Pánem s větším odhodláním. Svátá zpověď nás vede k tomu, aby náš život nabyl lepší kvality. A to ne ve smyslu bezhříšnosti, ale ve smyslu spásy. Bůh

nás nestvořil k tomu, abychom nehřešili, ale abychom měli život a měli ho v hojnosti. My častokrát omezujeme své zpytování svědomí pouze na to, co jsme udělali špatného a opomíjíme to, že jsme neudělali to dobré. Zapomínáme na to, že nás Bůh povolal k tomu, abychom svůj život prožívali v plnosti. Mé zpytování svědomí se nemá omezovat jen na to, „že jsem se zapomněl pomodlit“, ale mělo by se zaměřovat také na to, zda i v modlitbě uskutečňuji v plnosti svůj život. Prožívám svůj vztah s Bohem v úplném štěstí, anebo je pro mě Bůh občas někým, kdo mě obtěžuje, kdo mě okrádá o čas...?

Ve svátosti smíření bychom měli vyjadřovat svou touhu po boji proti hříchu. Zpověď by se neměla „odbyt“ v přečtení nějakého seznamu hříchů, ale měla by spočívat v tom, že odhaluji kořeny svého jednání – proč vlastně pomlouvám, proč se mi nechce modlit, proč... Ve svém zpytování svědomí bychom neměli usilovat jen o poznání hříchu, ale měli bychom si uvědomovat celou jeho ohavnost, co v našem životě dělá, respektive, proč je v našem životě přítomný. Proto je velmi důležité věnovat zpytování svědomí dostatek času, a tak se na svátost pokání dobře připravit.

Svatá zpověď také předpokládá dialog. Náš dialog s knězem. Kněz zde není přítomný jako ten, kdo nás posuzuje, kdo nás soudí, kdo se chytá za hlavu nad naším životem, ale je zde přítomný jako náš pomocník. Každý z nás je svobodný v tom, s kým bude slavit svátost smíření. Když si už ale zpovědníka zvolím, je vhodné s ním tuto svátost skutečně slavit – otevřít se mu a využít jeho pomoci na mé cestě obrácení.

Bratři a sestry, je před námi požehnaný čas. Využijme toho, co se před námi otevírá. Kéž se svátost smíření pro nás nestává jen něčím svátečním nebo něčím, co je třeba občas přetrpět, ale kéž je pro nás skutečnou svátostí, totiž setkáním s milujícím Bohem, svátostí naší spásy.

TO VÁM PŘEJE P. MARTIN SKLENÁŘ

Jak chtěl vlk sežrat dítě

Vánoční pohádka

Byl jednou jeden vlk. Žil v okolí Betléma. Pastýři věděli o tom, jak je nebezpečný. Každý večer dělali vše pro to, aby před ním uchránili své ovce. Jeden z nich musel být neustále na stráž, neboť vlk byl hladový a lstivý.

Byla noc. Právě zmlkl podivuhodný andělský zpěv. Prý se tu někde narodilo dítě. Vlč se velmi podívoval, že se ti drsní pastýři odevšad sbíhali, aby si to novorozené prohlédli. „Kvůli nějakému novorozenci tolik shonu“, myslel si vlč. Ale nakonec jej přece přepadla zvědavost, a tak se tiše plížil za nimi. Když se připlazil ke stáji, ukryl se a čekal.

Když se pastýři rozloučili s Marií a Josefem viděl, že nadešla jeho chvíle. Ještě si počkal, dokud Maria s Josefem neusnuli; od přestálých starostí a z radosti nad dítětem jim ztěžkla víčka. „Á, výborně“, pomyslel si vlč, „začnu s dítětem!“ Lehkým krokem se vplížil do stáje. Jeho příchodu si nikdo nevšiml. Pouze dítě. To na vlčovi, který se, jen co pracka pracku mine, tiše posunoval k jeslím, spočinulo svým pohledem. Vlč měl tlamu dokořán otevřenou a jazyk mu hladově visel ven. Bylo to strašné jen se na něj podívat. Ted' se již zastavil těsně vedle jeslí. „Snadná kořist“, myslel si a mlsně si olizoval tlamu. Nahrbil se ke skoku. V tom se jej ale jemně a láskyplně dotknula ruka dítěte Ježíše. Poprvé někdo pohladil jeho odpornou srst plnou chlupů a strupů. Hlasem, který vlč v životě nezaslechl, pak malý Ježíš řekl: „Vlč, mám tě rád!“ a s láskou na něj pohleděl.

Tu se stalo něco nepředstavitelného – v tmavé betlémské stáji praskla vlčova kůže a z ní vystoupil člověk. Skutečný člověk. Tak, jak jej Bůh na počátku zamýšlel. Člověk v údivu klekl na kolena, líbal Ježíšovy ruce a klaněl se mu. Pak opustil stáj – stejně tiše, jako před chvilkou přišel – a šel dál svou cestou.

Nikdo si nevšiml, co se té noci událo. Jen malý Ježíš a ten, co se stal člověkem, vědí, co se stalo. A ti oba vědí, že se totéž děje u všech, kdo se ve své zvířecí kůži přiblíží k jeslím a nechají se dotknout božským dítětem.

Pro děti

Omalovánka

Vánoční příběh

V jednom velkém městě v malém bytě žil se svojí maminkou a tatínkem chlapec. Jmenoval se Toník. Nastala zima. Spolu s ní se přiblížily i Vánoce. Toník se moc těšil na stromeček a na cukroví a na dárky. Viděl, jak se všichni chystají na oslavu těchto krásných svátků. Zasněžené ulice zářily barevným světlem tisíců žároveček a z výkladních skříní se třpytily nádherné ozdoby. A přece v té kráse Toníkovi něco chybělo.

„Vždyť všichni zapoměli, že slavíme narozeniny Pána Ježíše,“ lekl se najednou. A opravdu. Lidé nakupovali, uklízeli, vařili a pekli, ale na Pána Ježíše a jeho narozeniny vůbec nemysleli. „To bude ostuda,“ bál se Toník. „Aby tak Pán Ježíš přišel na oslavu a nikdo by pro něj neměl žádný dárek.“ A to už se Toník rozhodl. Utíkal do pokojíčku, popadl pokladničku a už z ní sypal lesklé mince. „Padesát korun,“ povzdechl si, „moc toho není, ale snad to bude stačit.“ A už byl zase venku. Nejdřív běžel do pekařství. Pán Ježíš se narodil v chlévě a tak mu kousek

vánočky přijde k duhu. Potom utíkal do hračkářství pro malé autíčko a nakonec ještě ke krejčímu pro teplou šálu. Na tu sice dost peněz neměl, ale když panu krejčímu našťápal dříví, dostal od něj šálu s velkou slevou.

Tak a teď už jen honem najít Pána Ježíše. Jenže, kde ho hledat? „Nu co, zkusím to v kostele,“ pomyslel si Toník a už pádil k náměstí. Kdo to sedí támhle na rohu? Žebrák. Má hlad. Toníkovi je ho líto. Snad se Pán Ježíš obejde bez vánočky. A už podává chudákovi voňavé pečivo. V uších mu znějí žebrákova děkovná slova a on utíká dál. Ale kdo to tady pláče. To je přece Pěťa, můj kamarád. „Pěťo, co se ti stalo?“ „Ztratil jsem autíčko, bylo nové a takové krásné,“ naříká Pěťa. „Tak nenaříkej. Na. Já ti dám jiné,“ vytahuje Toník z kapsy autíčko. „Snad to Pán Ježíš pochopí,“ pomyslí si ještě a vidí jen Pěťovy rozzářené oči. A Toník běží dál. Už je skoro u kostela, když si všímá malé holčičky, jak se třese zimou. „Proč se víc neoblékneš? A kde máš maminku?“ ptá se jí. „Maminka je tady naproti u pana doktora a já tu na ni čekám, a bundu jsem si zapoměla doma a je mi velká zima.“ „Aby se tak na Vánoce rozstonala,“ pomyslel si Toník a dal holčičce teplou šálu. Holčička se do ní zachumlala a krásně se na Toníka usmála: „Děkuji.“

Tak a teď honem za Pánem Ježíšem. „To je dobře, že jsi mi přišel naproti,“ slyší Toník najednou za sebou známý hlas. Maminka! „Pomůžeš mi odnést domů tuhle těžkou tašku?“ ptá se maminka. Toníkovi se moc nechtělo, ale věděl, že maminku by měl poslouchat, a tak se s ní vydal na cestu k domovu, smutný, že nedonesl Pánu Ježíši nakonec žádný dárek. Než Toník toho večera usnul, podíval se smutně na Jezulátko v jesličkách, které měl každý rok vystavené nad postelí. „Moc se mi to nepovedlo,“ vzdychl.

V noci se zdál Toníkovi zvláštní sen. Jezulátko v jesličkách nad jeho postýlkou se pohnulo a promluvílo: „Děkuji, Toníku.“ Toník se ve snu podíval tím směrem a smutně řekl: „Za co, vždyť jsem ti nic nedonesl. Ani jsem k tobě nakonec nedošel.“ Jenže Ježíš odpověděl: „Ale donesl a došel jsi až ke mně. Copak nevíš, že já jsem v každém člověku? A dal’s mi ještě víc. Nedostal jsem jen vánočku, ale také chudákovu radost, nedostal jsem jen autíčko, ale také Pěťovy zářící oči, a kromě teplé šály jsem dostal i úsměv malé holčičky. A nakonec jsi mi pomohl s těžkou taškou. Vždyť přece víš, že co uděláš pro lidi kolem tebe, děláš vlastně pro mě. Dal jsi mi krásný dárek. Přeji ti veselé Vánoce.“ Jezulátko se usmálo a zase bylo nehybné jako dřív. Ráno, když se Toník probudil, vyskočil a prohlížel si jesličky. Všechno bylo stejné jako dřív, jen se zdálo, že se na něj Jezulátko nějak víc usmívá.

Ze života farnosti

2. prosince (1. neděle adventní) bude v Domašíně po skončení mše svaté probíhat farní snídaneň, na kterou jste srdečně zváni.

5. prosince (středa) – Mikulášská besídka

Od 16:00 se uskuteční v naší farnosti mikulášská besídka. Zváni nejsou jen děti s rodiči, ale také dospělí a starší, zkrátka celá naše farnost. Každý si může připravit nějaké vystoupení (scénka, hra na hudební nástroj, básnička, písnička... – je třeba ho nahlásit Ladislavu Holejšovskému nebo Janu Matuškoví). Celá mikulášská besídka vyvrcholí společným slavením mše svaté z památky sv. Mikuláše. Prosíme rodiče, aby připravili pro své děti balíčky a před zahájením programu je vložili do košíku, který bude v blízkosti připraven.

6. prosince (čtvrtek) se od 18 h uskuteční v kostele sv. Jiljí mikulášský koncert skupiny **Ludus Musicus**.

9. prosince (neděle) bude od 9 do 12:30 u kostela sv. Jiljí ve Vlašimi probíhat prodej křesťanské literatury z distribuce Karmelitánského nakladatelství.

Vzdělávání pro dospělé – svátost smíření

V těchto týdnech se v našem celoročním vzdělávání pro dospělé věnujeme svátosti smíření. V úterý 11. 12. 2012 se pak budeme zamýšlet nad tím, jak slavit svátost smíření. Zveme proto všechny k účasti na této hodině.

16. prosince 2012 (neděle)

Při mši svaté v Domašíně zazní „Benešovské nedělní roráty“.

Od 15 h se uskuteční v kostele sv. Jiljí **koncert souboru Dech a Cantata**.

17. prosince (pondělí) v čase **od 14 do 18 h** je ve farním **kostele sv. Jiljí** ve Vlašimi možnost přistoupit ke **svátosti smíření**. Zpovídají kněží vlašimského vikariátu. V 18 h bude koncelebrovaná mše svatá. Srdečně zvou vaši kněží.

20. prosince (čtvrtek) vás srdečně zveme od 18 h do kostela sv. Jiljí ve Vlašimi na koncert slova a hudby „**ADVENTUS – PŘÍCHOD**“. Účinkují Vladimír Matějček – slovo a Vladimír Roubal – varhany.

23. prosince (neděle) bude možnost přinést do kostela v Domašíně figurky na perníkový betlém (zda na ranní mši sv., nebo v jinou hodinu, bude upřesněno)

30. prosince (neděle) můžete ve vlašimském kostele od 16 h shlédnout dětské vánoční představení. Na program bude pásmo básní s vánoční tematikou a následně divadelní představení „My tři králové“ (od Marie Holkové) prokládané koledami. Účinkují děti z farnosti.

6. ledna 2013 (neděle) v Domašíně bude po skončení mše svaté probíhat „Tříkrálová farní snídane“ (s programem). Jste srdečně zváni.

Tříkrálová sbírka 2013

V našem městě budou Tři králové chodit většinou v sobotu 5. ledna, popř. v neděli 6. ledna. Prosíme o vlídné přijetí koledníků. Všem štědrým dárcům upřímně Pán Bůh zaplat!

FARNÍ CHARITA VLAŠIM

19. – 20. ledna 2013 proběhne v prostorách Spolkového domu ve Vlašimi manželská duchovní obnova – více o programu a přihlášení se naleznete dále v Doteku.

Poděkování

Děkujeme všem, kteří pomohli při úklidu fary a farní zahrady. Pán Bůh zaplat.

Blahopřání

V lednu oslaví své narozeniny P. Jaroslav Konečný. Vyprošujeme mu mnoho Božího požehnání v životě i v jeho kněžské službě.

Za celou redakční radu přejeme všem čtenářům Doteku vánoční svátky naplněné radostí z narození Jezulátka a požehnaný rok 2013!

PŘIHLÁŠKA NA DUCHOVNÍ OBNOVU PRO MANŽELE

Termín: 19. až 20. ledna 2013

**Místo konání: Vlašim, Spolkový dům – Dům sourozenců Roškotových,
Palackého nám. 65**

Jméno a příjmení manželů: .....

Adresa:..... **telefon:** .....

Datum svatby: ..... **počet a věk dětí:** .....

Máme zájem o hlídání těchto dětí:			
Jméno:	datum narození:	Jméno:	datum narození:

Máme zájem o tato jídla:	cena	počet
sobotní oběd	70 Kč	
oběd pro pečovatele (počítejte jednoho pečovatele na dvě děti)	70 Kč	
sobotní studená večeře	40 Kč	
sobotní večerní občerstvení	25 Kč	

Hlídání dětí avizujte v dostatečném předstihu, a to nejlépe 14 dnů předem.

Záloha: 200 Kč na manželský pár (částka na úhradu pronájmu sálu, ve kterém bude obnova probíhat) **zašlete, prosím, pokud možno spolu s přihláškou.**

Ceny jsou orientační. U stravy a pronájmu sálu vycházíme z cen předchozího roku.

Konečné vyúčtování bude provedeno při registraci párů v sobotu 19. 1. 2013 v 8:15 h.

V ..... dne ....

podpisy obou manželů

*Vyplněnou přihlášku **zašlete do 13. ledna 2013** poštou, případně e-mailem; na adresu Karel a Eva Karmazínovi, Kladruby 67, 257 62 Kladruby u Vlašimi, karel.karmazin@tiscali.cz*

Program manželské duchovní obnovy

Sobota 19. ledna

Čas	Program	Místo
8:15–8:50	registrace	<i>Spolkový dům – Dům sourozenců Roškotových Vlašim</i>
8:50	zahájení, společná modlitba	
9:00–10:00	přednáška: P. Martin Sklenář	
10:00–11:45	Prostor k zamyšlení, svátosti smíření, duchovnímu nebo osobnímu rozhovoru, anebo práce ve skupinkách	
12:00	oběd	<i>Restaurace</i>
12:30–14:00	volno	
14:00–15:00	přednáška: P. Martin Sklenář	<i>Spolkový dům – Dům sourozenců Roškotových Vlašim</i>
15:00–16:45	Prostor k zamyšlení, svátosti smíření, duchovnímu nebo osobnímu rozhovoru, anebo práce ve skupinkách	
17:00–18:00	Adorace, společná modlitba	<i>Kostel sv. Jiljí</i>
18:00–19:00	Mše svatá s obnovou MS	
19:00	večeře	<i>Farní besídka</i>
20:00–22:00	společný večer	

Neděle 20. ledna

Čas	Program	Místo
9:15	společná modlitba	<i>Spolkový dům – Dům sourozenců Roškotových Vlašim</i>
9:20–10:20	přednáška: Šárka a Václav Klimešovi „Čím jsme si navzájem v manželství“	
10:20–12:00	práce ve skupinkách	
12:00–12:30	zakoření a společné rozloučení	

Občanské sdružení Rytíři sv. Jakuba
zve opět po roce ke společnému prožití

„Adventní neděle pro děti i dospělé“,

9. prosince 2012

od 13 h na náměstí v Domašíně

Těšit se můžeme na představení

„*Vánoční příběh*“ divadla „JÁ TO JSEM“ Víti Marčíka ml.,
a dále na
hudební program souboru „5x ZAVŘEL“ (žest'ová hudba, fanfáry,
spirituály a další),
vystoupení tanečního folklórního souboru „BENEŠÁČEK“,
ukázky řezbářského řemesla (p. Klement z Křivsoudova),
hudební pásmo v podání žáků ze ZŠ Sídliště a dětí z MŠ Sedmikráska
Domašín,
vystoupení dětí z okolí,
stánky s tradičními výrobky,
ukázky tradiční kuchyně Podblanicka,
adventní a vánoční zvyky z Podblanicka,
občerstvení,
živá zvířátka,
výstavu ve spolkové místnosti,
další doprovodný program.

Srdečně vás zveme na

Misijní jarmark

spojený s misijní výstavou

Kdy: **od 16. do 23. 12. 2012** vždy po mši svaté

Kde: **besídka u kostela sv. Jiljí** ve Vlašimi

Co: Nabídka rukodělných výrobků a misijních materiálů k podpoře chudých sirotků, dekorace, dárčky a drobnosti, k tomu misijní výstava o Novém Zélandu.

Výtěžek celé akce bude poukázán na konto Papežského misijního díla dětí jako „Jeden dárek navíc“ pro děti v misiích.

Těší se Manželské společenství Vlašim

Vánoční pořad bohoslužeb

Vlašim Domašín Kondrac Velíš Vracovice

pondělí 24. 12. Štědrý večer	16:00 dětská	22:00 půlnoční	24:00 půlnoční	20:00 Hradiště	
	24:00 půlnoční			22:00 Velíš	
úterý 25. 12. Boží hod vánoční	9:30	8:00	9:30	8:00 Velíš	11:00
	11:00			14:00 Bedřichovice	
středa svatého Štěpána 26. 12.	9:30	8:00	9:30	8:00	
	11:00				
čtvrtek 27. 12.	18:00 mše svatá s požehnáním vína			16:30	
pátek 28. 12.	18:00				
sobota 29. 12.	18:00				
neděle 30. 12.	9:30	8:00	9:30	8:00	
	11:00				
	16:00 dětské vánoční představení				

pondělí 31. 12.	18:00 děkovná bohoslužba			16:30	
úterý 1. 1. 2013 Slavnost Matky Boží Panny Marie	9:30	8:00	9:30	8:00	11:00
	11:00				

Rozpis služeb u jeslíček

pondělí 24. 12.	15:00 – 16:00			
úterý 25. 12.	12:00 – 13:00	13:00 – 14:00	14:00 – 15:00	15:00- 16:00
středa 26. 12.	12:00 – 13:00	13:00 – 14:00	14:00 – 15:00	15:00 – 16:00
pondělí 31. 12.	13:00 – 17:00	17:00 – 18:00		
úterý 1. 1. 2013	12:00 – 13:00	13:00 – 14:00	14:00 – 15:00	15:00 – 16:00

Požehnané svátky Narození našeho Pána všem vyprošuji

P. JAROSLAV KONEČNÝ, FARÁŘ
A P. MARTIN SKLENÁŘ, KAPLAN

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz
Vychází 10x ročně, uzávěrka 20. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč
Tisk GRAFFOTO, Vnoučkova 2008, Benešov, tel.: 317 725 605, <http://www.graffoto.cz/>